

Јаков Поповић, БРАТСТВО ПОПОВИЋА У ЦРКВИЧКОМ ПОЉУ И
РАСЕЉЕЊУ, Издавач: Сигнатуре - Београд, Штампарија: МВ принт-
Бар, 2006, стр. 334

Јаков Поповић, потпредсједник у пензији Компаније робних кућа “Београд” у Београду, од 1997. године пензионерске дане проводи у Београду и у Утјехи код Бара. Свој пензионерски мир подредио је истраживању родне Пиве, с посебним освртом на генеалологију свога братства Поповићи у Црквичком Пољу, код Плужина. У томе успјешно истрајава, што је резултирало књигом “*Братство Поповића у Црквичком Пољу и расељењу*”.

То је, у ствари, хроника о ауторовом братству, коју су рецензирани и за штампу препоручили др Иван Ивић, професор Универзитета у Београду, и Јово Кнежевић, књижевник.

Са доста смисла и умјешности Поповић је у овом раду примијенио исправну методологију. Зналачки је књигу конципирао и саткао од десет прегледних поглавља, и то: Опште карактеристике услова живота; Живот братства Поповића; Карактеристике историјских кретања у развоју братства Поповића; Основне карактеристике братства; Ратне голготе војске и народа; Расељавање Поповића; Образовање, насељеност и топоними; Коријени братства Поповићи; Родослов и развој братства Поповића и Прилози.

Свако поглавље чини заокружену цјелину, са више подналова, што књигу чини квалитетнијом, а посљедње поглавље - *Прилози* садржи податке о првом сусрету братственика Поповића 2004. године у Црквичком Пољу. Књигу квалитетнијом чини и то што је илустрована обиљем фотографија, затим скицама и шемама, као и мапом Црквичког поља. На почетку књиге је слика Јеванђеља са златним крстом, што га је својевремено поп Лазо добио од Руске цркве и вјековима је чувано у братству Поповићи. Иза тога слиједи слика светог Ђорђија на коњу, који убија аждају, као симбол братственичке крсне славе.

Очито Поповић је у овом деликатном подухвату зналачки користио више извора. Наиме, консултовао је бројну литературу, која богзна није обилувала траженим подацима. Доста је користио провјерена предања, приче и усмена казивања појединаца, историјске тврдње, старе забиљешке из пера појединих ранијих зналаца, многа сјећања и друго.

Вишеструко је значајно појављивање ове монографије. Њом је аутор отргаво од заборава многе релевантне податке из живота једне људске заједнице са подручја Пиве, како са

историјског тако и са језичког и другог аспекта. Ово штиво богатством свог садржаја може да послужи као добра литература у проучавању завичајне историје, географије, затим генеалогije, етнографије, а посебно у проучавању језика региона Пиве, па и шире. Јер дјело обилује мноштвом топонима са подручја о ком је ријеч, затим назива сточних производа, кућне радиности, кућних ствари, јеловника, одјевних предмета и још што-

шта другог што живот значи. Зато је рецензент др Иван Ивић у праву када каже: “Овај текст показује колико је богатство описане мале заједнице. Ту мислимо на називе предмета свакодневне употребе који доста говоре о народном осјећању за језик.”

Све у свему, ова корисна књига, која је писана лаким стилем и језиком и чита се у даху, завређује да се нађе у кућним, школским, народним и другим библиотекама.

Ђорђе Трифуновић